

[Kirkeministeren.]

der jo er ganske rimeligt, når en pædagogisk bog skal genudgives efter næsten 20 års forløb. I dag vil man vel også gøre sig sine egne tanker ved at synge, som Harald Bergsted skrev det i ungdomsbogen fra 1934: om den sejrende, virksomme, brogede, livsglade, enige menneskehed. Ordene kunne jo nok trænge til en ekstra kommentar.

Lad os imidlertid lade enkeltheder ligge. Givet er det, mener jeg, at Foreningen for borgerlig Konfirmation ikke mere er aggressiv mod kirken. Heri er også kirkehistorikeren, dr. theol. Neiiendam enig med mig — hvad han har givet mig lov til at sige. Det ærede medlem brugte i sit indlæg den vending, at han måtte gå ud fra, at hans bedømmelse af foreningen som anti-folkekirkelig og i sit sigte fjendsk mod folkekirken var rigtig, og han føjede til, at hvis jeg kunne give ham oplysninger, som viste i anden retning, ville det være meget glædeligt. Han selv havde ikke kunnet fremskaffe materiale, der viste, at der skulle være indtrådt nogen ændring. Det kan jeg imidlertid.

Jeg har fra foreningens formand fået tilsendt udkast til en lille pjece, „Borgerlig eller kirkelig konfirmation. Nogle oplysninger til overvejelse“. Det hedder dér — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„at ungdomsfesterne er religiøst neutrale og ikke antireligiøse; der kræves ikke udmeldelse af folkekirken eller andre trossamfund og finder ingen art af forberedelse sted“.

Og videre:

„Selv om tilhængerne af den borgerlige konfirmation mener, at den kirkelige konfirmation bør undlades eller udsættes, til den unge senere er moden nok til at tage stilling til de religiøse problemer, har foreningen aldrig angrebet kristendommen, ej heller har dens talere ved ungdomsfesterne gennem 40 år gjort det.“

Nu vel, anvendelse af et billede som det lige omtalte må dog vist kaldes et angreb på om ikke kristendommen, så dog kirken, men lad fortiden være. Tidligere tiders aggressivitet mod kirken fra arbejderbevægelsens side havde sin forståelige baggrund: kirken var „de besiddende klassers“ kirke, ved konfirmationen sattes de fineste børn

øverst på kirkegulvet; man solgte stolestader til det gode borgerskab o. s. v., o. s. v.; det kender vi alle. Det er fortid og historie.

Men når det ærede medlem beder mig gøre en indsats blandt mine egne partifæller mod — som han siger — „dette antikirkelige foretagende“, kan jeg ganske klart sige, at det kunne ikke falde mig ind; jeg vil derimod gerne gøre en indsats for folkekirken. De urimeligheder, som efter det ærede medlems mening endnu i dag skulle knytte sig til „foretagendet“ — atter det ærede medlems udtryk — har jeg ikke kunnet finde. Tværtimod forekommer det mig, at der inden for foreningen har fundet en udvikling sted i overensstemmelse med den kendsgerning, at man fra socialdemokratisk side ved såvel grundlovsændringsforslaget i 1939 som grundlovsændringen i 1953 ikke stillede forslag om adskillelse mellem stat og kirke. Jeg kan derfor ikke se berettigelsen i, endsige nødvendigheden af, at denne sag er rejst her. Parentetisk vil jeg gerne gøre en indsigelse mod udtrykket „forestilling“ om ungdomsfesterne: det er — synes jeg — galt at omtale de fester, der for andre betyder noget smukt, i ringeagtende udtryk. Forargelsen over, at den omhandlede forening benytter navnet konfirmation, har jeg svært ved at dele; det kan skabe nogen uklarhed, men udtrykket bruges jo også ved den kirkelige konfirmation, selv hvor man har forladt den ældre form med direkte personlig bekræftelse af dåbsløftet. Man kan vel på en måde sige, at ved Foreningen for borgerlig Konfirmations harmløse ungdomsfester bekræfter de unge deres vilje til at gå bevidst ind i de voksnes samfund som gode borgere.

Spørgsmålet om, hvem der skal og bør tale ved disse fester, har jeg svært ved at tage helt alvorligt. Jeg mener, at enhver, der selv vil og får opfordring dertil, kan tale dér. Mig forekommer det nu besynderligt, om man netop skulle invitere biskopper og præster som talere, da det jo udtalt ikke er en kirkelig forening, her er tale om. En teologisk professor af mit nærmere bekendtskab er engang blevet indbudt som taler, men svarede nej. Jeg har nu spurgt ham om, hvorfor han sagde nej, og fik det svar, at det nærmest var for ikke at øge forvirringen. Der hersker jo givetvis